

Štejn vak četrtlet in
velja s poštnino vred ali
v Mariboru s poštninam
na dom za celo leto 25 din.,
pol leta 12:50 din., četrtlet
4:50 din. Irven Jugoslavije
46 din. Naročnina se pošlje
na upravištvu „Sloven-
skega Gospodarja“ v Ma-
riboru, Koroška cesta 5.
Lah se dopočilja do od-
povedi. Naročnina se pla-
čuje v naprej.
Telefon Interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1 din.

Poštnina plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru,
Koroška cesta št. 5. Roko-
pisi se ne vračajo. Upravi-
ništvo sprejema naročila,
inzerate in reklamacije.
Cena inserciom po dogo-
voru. Za večkratne oglase
primeren popust. Nezapri-
te reklamacije so poštnine
proste.
Čekovni račun poštnega
urada Ljubljana št. 10.603.
Telefon Interurban št. 113.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

53. številka

MARIBOR, dne 20. decembra 1923.

57. letnik.

Brez miru.

Božič je praznik miru. «Mir ljudem na zemlji!» — veli njegova sveta, večno lepa pesem. Mir vam oznanja, mir si sami želimo, a temne sile so na delu, ki nas odvajajo od njega ter nas ogrožajo z neredom, nasiljem, krivico in celo z nevarnostjo ponovnega človeškega pokolja.

Evropa brez miru.

Pod tem naslovom je spisal bivši pred- in povojni italijanski državnik in politik Nitti knjigo, ki dokazuje, da je v Evropi vse polno netiva za nove strašne zločine nad človeštvom. Njemu so se pridružili s svojimi deli in dokazi še drugi evropski učenjaki, politiki in pisatelji. Evropa je brez miru! Dolgoletno vojno je končala s pogodbami in dogovori, nekaj držav je razpadlo, druge so nastale, eno se je odpravilo, drugo preuredilo, temelji za trajni mir se pa le niso našli. — Troni so se podirali, krone so padale, pravih ljudovlad z odločevanjem širokih narodnih slojev je pa bore malo nastalo. Uglednega in zaslužnega Nittija, ki je orisal današnjo Evropo, preganjajo vladajoči italijanski fašisti s kamenjem in po ječah evropskih držav trpi vse polno poštenih in značajnih ljudi, ki so se iskreno zavzemali za mir in spravljivost ter možato nastopili proti vojnokuhajski politiki.

Pred vojno je bil višek politične modrosti takozvano «ravnotežje» v Evropi. Vsaka država je skrbela, da doseže isto moč in silo kot njeni sosedi in če se je osnovala kaka zveza, se je njej takoj postavila nasproti druga, kot protiutež. Povojna doba nam je prinesla podpisane pogodbe in lepe izjave o miru, v resnici je pa ostalo vse pri starem in kakor poprej tako se tudi se danj išče in postavlja «ravnotežje».

Ker sta Nemčija in Rusija izločeni iz evropskih državnih zborov in svetov, je zato vedno večje tekmovanje med Francijo in Anglijo za vodilno mesto evropske politike. Francija ima okrog sebe države male antante, Angliji pa sledijo neutralne ali neodvisne države in potem je še Italija stopila v posebno zvezo s Španijo, da varuje in zavaruje zlasti napram Franciji svoje interese na Sredozemskem morju. Razmerje med silami je napeto in nevarnost novih vojn je velika. Tajne pogodbe za obrambo in tudi za napade se sklepajo, kakor poprej in to je mogoče samo vsled tega, ker ne odločuje ljudstvo, ki je proti vsaki vojni ter hoče po silno bridkih izkušnjah obdržati mir za vsako ceno, temveč velika manjšina protiljudskih oblastnikov, ki so že in bi še radi gonili narod iz blagodejnega miru v ogenj in nesrečo.

Kje je naš mir?

V Evropi brez miru se pa posebno bridko občuti pomanjkanje miru kot največje človeške sreče v naši

državi. Neki beograjski list je takole označil položaj v naši državi: Proti dvem monarhijam (nemški in avstro-ogrski) smo se borili in dobili smo kraljevino Srbov, Hrvatov in Slovencev. V tej kraljevini živimo sedaj v znamenju posebnega trojstva. Srbe, Hrvate, in Slovence vladajo srbski radikali, Turki in Nemci. Proti tej trojici so vstali Hrvati, Slovenci in prebivalci Bosne, da si izvojujejo svoje pravice. Proti vladi je sicer tudi druga trojica: demokrati, zemljoradniki in socialisti, a ne radi naroda in njegovih pravic, temveč samo radi tega, ker niso na vladi. Proti zvezi Hrvatov, Slovencev in Bosancev se vlada upira na trojstvo puške, sablje in generalске «bele roke». K trojicam spada tudi amen, tega bo pa izrekel narod, ko bo enkrat izgnal vse, kar danes še izkorišča in tlači našo državo.

Naš narod do vlade ne more imeti nobenega zaupanja, ker je vse njeno delovanje naperjeno proti pravici in zahtevam slovenskega naroda in proti njegovim kulturnim in socialnim načelom. Vlado zastopa samo srbsko-gospodski kapitalizem, ki tudi srbske kmete in delavce izrablja. Ta politika traja že od leta 1921 dalje, kadar je bila sprejeta centralistična ustava. To protiljudsko politiko pa olepšujejo z besedičenjem o narodnem edinstvu in o ureditvi države. To besedičenje ni samo lažljivo, ampak tudi nevarno, ker ovira ideje sporazuma med Slovenci, Hrvati in Srbi. Plod te politike je splošno nezadovoljstvo in kjer je to, tam ne more biti govora o ureditvi. Prvi razlog nezadovoljstva je, da država ni pravično urejena. Mi imamo pač ustavo, toda ta ustava je sklenjena proti volji Hrvatov in Slovencev. Po tej ustavi so Slovenci in Hrvati brez pravic in povrh se nam nalaga še celo vrsto dolžnosti, ki nas ovirajo v našem razvoju. Država bo močna in urejena še le tedaj, ko pride do sporazuma med Srbi, Hrvati in Slovenci. Drugi vzrok nezadovoljstva je ogromna korupcija — umazane goljufije in kupčije in pa zelo slaba, neredna uprava. Tako smo mi tudi na znotraj daleč od potrebnega miru.

Ogroženje miru na zunanji izhaja v glavnem iz položaja nemirne Evrope, našega krivca na tem nosi tudi naša vlada. Ona nas napram Franciji ne vodi v zavezništvo, temveč v navadno podložništvo, glede odnošajev napram Rusiji posluša rajši klativiteze in brezdomince nekdanjega ruskega carstva, kakor pa glas naroda in razuma, ki kaže in veleva, kako dobri in koristni bi bili za nas odnošaji z Rusijo, tudi s sosedi ne zna urediti povoljnih odnošajev in končno smo v vedni nevarnosti, da nesemo glave na prodaj po tujih željah in za tuji dobiček.

Pomanjkanje miru doma je v polnem obsegu krivda vlade. Notranji mir državi bo mogel dati le oni, ki bo izpeljal ustavni sporazum med Srbi, Hrvati in Slovenci. Vlada tega neče in da pokaže še posebno svoje razpoloženje proti miru, je sedaj pred prazniki predložila skupščini samo zakon o 300 milijonskem posojilu za orožje

ter je potem zopet odgodila. Najprej orožje, potem praznikovanje! — To je krut zasmeh svetega praznika miru in beograjski vladni mogotci, ki si vse to v svoji oholosti in samovolji dovoljujejo, naj tudi žanjejo, kar so sejali. Kdor zavrača in zasmehuje mir, naj ima boj in naše ljudstvo se skoz in skoz zaveda, da se da pridobiti mir le z neustrašenim bojem proti sedanji vladni politiki.

Brez dobre volje ni miru.

Božič v letu 1923 je šestično ujedinjenje sem. Kolika razlika med božičnimi prazniki leta 1918 in letos. Prvi Božič v naši novi državi je bil poln navdušenja, bratstva, ljubezni in hvaležnosti, da je zakrilati nad nami angel miru. Leta 1918 so veljale tudi za nas Slovence mir oznanjajoče besede iz betlehemskih livad: mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje in dobra volja je bila pri nas vseh od najnižjih do najvišjih. A ta mir, po katerem smo tako kopneli za časa svetovne vojne, katerega smo vendar dosegli leta 1918, kako hitro je izgubil in danes ga pogrešamo povsod in to baš radi tega, ker vedno bolj gineva predpogoj miru — dobra volja. Dobra volja je začela pri nas izginjati ter kopneti od zgoraj navzdol in to ginevanje dobre volje na najvišjih mestih nam uničuje bratski mir v naši državi.

Poglejmo samo površno v vrste glavnega stanu v naši državi. — kmetškega. Bomo li morda zapazili mir in zadovolje v preprosti kmetški duši? Ne, ampak razdvojenost in občeno nezadovoljnost. A temu ni kriv kmet, ampak oni, ki ga vladajo in mu zapovedujejo tako, da so zasadili v kmetško srce mesto miru, razdvojenosti in nezadovolje. Kmet bi moral biti po petih letih obstoja naše agrarne države najmirnejši, a je ravno nasprotno res in to baš radi pomanjkanja dobre volje na odgovornih — vladnih mestih. Naš kmet že več nego pet let prosi vlado potom svojih zastopnikov, naj pokaže vsaj nekaj dobre volje, a vse prošnje, vsi opomini ter svarila so bilo došleje zaman: In baš radi tega, ker so srca vladnih mož postala že nekaj let sem popolnoma zakrknjena glede ljudskih želj ter potreb, ker ni na najvišjih mestih prav nobene dobre volje, da se odpomre težnjam naroda, radi tega tudi ni v srcu ubogega kmetškega trpina več miru, ampak jeza, nevolja in srd na one, ki mesto miru in utrditve tako lepo zasejane bratske ljubezni, gojijo radi trdovratnega pomanjkanja dobre volje nemir, nevoljo — da, sovraštvo v srcih ljudskih mas.

Torej že v podlagi naše agrarne države — kmetškem stanu ni več miru in to po krivdi od zgoraj. Veliko bolj žalostno kot pri kmetu izgleda glede miru pri drugih stanovih.

Uradnik, ki bi naj v prvi vrsti utrjeval mir med ljudskimi masami, je danes lačen, raztrgan in še le

si ogledoval slike in kipe, postajal in se oziral za njim, ki je plaho sameval kje v kakem kotu.

Če bi ga spoznali, kaj bo potem — ?

Alešu se je zdelo, da mu je z ognjenimi črkami na čelu zapisano: «Goljuf, ki si varal domovino, varal poštnene ljudi!» —

Orgle so zapele, v tužnih, srce in mozeg pretresujočih akordih so žalovale, vsa cerkev se je zdelo da se je zagnila v tugo in ihtenje. In nato je zapel pevski zbor žalostinko.

Alešu je šinila pametna misel v glavo.

Na kor bo šel, tam gotovo ni nikogar, ki bi ga poznal. In povrh bo imel lep razgled po cerkvi.

Poiskal je stopnice. Vrata so bila polodprta, nihče ga ni zadrževal. —

Organist, pevci, pevovodja, vsi so bili tako vneto zagljobljeni v svojo žalostinko, da se niso zmenili za plahega neznanca, ki se pojavil izza orgel, po prstih lezel k ograji, se stisnil k steni in nepremično gledal doli v cerkev.

Žalostinka je izzvenela v rahle, nežne, komaj slišne akorde. Zdelo se je, da plava duša ranjkega proti sinjim nebeškim višavam — Orgle so povzele zadnje glasove pevcev, glasovi so naraščali, močnejše in silnejše je donela pesem žalosti in tuge in končno je izbruhnila na dan vsa bol in vsa brezupnost nad bridko izgubo, orgle so grmele in bučale in kakor viharo morje butale na ušesa.

Aleša je pretreslo do dna duše. Zelo dovteten je bil za glasbo, ves zamaknjen je poslušal in prestrašen se je zgenil, ko so silni glasovi utihnili kakor bi jih bilo pogoltnilo gluho brezdomno.

In šele tedaj je opazil, kaj se je godilo v cerkvi.

Živ pokopan.

Po angleškem izvirniku A. Bennetta napisal Paulus.

9. nadaljevanje.

Tak je bil.

Usodni korak se ni dal več popraviti in domovina, ne človeštvo bo ostalo v svoji odurni zmoti do sodnjega dneva —

Cemu bi se prerekal sam s seboj? Bolje je, da se pobota s svojo bodočnostjo in v bodoče ne hodi k ljudem, pred katere se itak ne upa stopiti!

Boječ je, pa je konec besedi. «Mislil sem, da je tukaj gospod Smrekar doma — Dobri Bog! Kam pripravi boječnost človeka, pa če je tudi tako slaven pisatelj, kot je Aleš Blaž —»

V hotelu ga je čakalo pismo. Sime Blaž mu ga je poslal.

Ne verjame, tako mu je pisal, da bi gospod Brglez smatral za svojo dolžnost- udeležiti se pogreba svojega gospoda. Pa kljub temu mu pošilja vstopnico k pogrebnim slavnostim v mestni cerkvi. Naj naredi z njo, kar hoče. Več časnikarjev, je pisal, da se je včeraj in danes oglasilo pri njem in vprašalo za naslov Aleševega stuge. Pa ni se mu zdelo primerno, da bi bil ugodil njihovi radovednosti. —

Tako je pisal Sime Blaž.

Za njegovo nevljudnostjo do časnikarjev mu je bil Aleš hvaležen, za druge njegove odurnosti pa se ni dosti zmenil. Saj še čudno, da mu je vobče pisal in vstopnico poslal —!

Vzel jo je v roke.

«Če to ni največja —!»

Stavek je ostal napol dovršen —

Nihče se ni zmenil za Aleša, ko je stopil v cerkev.

In vendar se mu je zdelo, da ga vse gleda in opazuje. Plaho se je stiskal po mračnih kotih, kakor tat je hodil okoli in v strahu se je brž obrnil če je kdo prišel blizu.

Po razsežnih ladjah se je gnetlo številno, pa izbrano občinstvo. Seveda! Saj je bil vstop dovoljen le z vstopnicami, ki so se glasile na ime povabljenca. In slavna imena, visoke glave je opazal Aleš med njimi, prvake v državi in politiki, v kulturi in v umetnosti —. In ne samo iz domovine, celo iz tujih, daljnih dežel so prihitali, da počaste spomin moža, ki je bil slaven in znan do zadnjih mej Evrope.

Aleš jih je poznal, tega in onega vsaj. Nekatere po imenu, druge pa tudi po videnju. Vkljub svoji plahosti je bil namreč Aleš Blaž zelo izobražen, da učen človek. V tem oziru se nikakor ni zanemarjal. Javno ni nastopal. Zato je bil preboječ in sram ga je bilo. Morebiti je bil tudi preskromen. Toda po knjižnicah, pri znanstvenih predavanjih, pri umetniških prireditvah si vedno srečaval tihoga, pa tembolj zvestega in vestnega poslušalca in opazovalca — Aleša Blaža. In tam se je seznanil z duševnimi veličinami svoje dobe in če ni mogel drugače, je moral na dan tudi s svojim imenom.

Zato se ga je loteval strah. Kaj če bi ga kateri spoznal? Prav nič ni bilo nemogoče —

Ali ga niso hodili gledat —? Zdaj tu zdaj tam se je kateri odločil od gruče, ki je strnjena čakala v glavni ladjah na pogrebne slavnosti, stopi po stranskih ladjah,

vedne ter vedne obljube po zboljšanju uradniške bede ga še držijo toliko po koncu, da že ni obupal. V srcu lačnega, raztrganega in vedno varanega uradnika bomo torej zastoj iskali miru. Dobre volje je naše uradništvo dokazalo napram vladam več kot dovolj, a te dobre volje niso hotele in je nočejo razumeti, kaj še le, da bi jo priznale in zasluženno nagradile. Ker najvišja in odgovorna mesta nimajo že nekaj let sem srca za onega, ki bi naj utrjeval mir med narodom — za uradnika, je tudi ta po krivdi vladinovec že davno zašel med nesadovoljneže, ki so brez miru.

In kako je z vojakom glede miru, pa ve vsak, ki je le enkrat govoril s kakim fantom, ki je služil v naši vojski po južnih garnizijah. Civilnim oblastem manjka glede navzdol dobra volja, a vojaška je pa pri nas sploh ni imela niti v začetku in koj po ujedinenju ne. Vse prošnje naših poslancev: fante vojake se naj pošteno preskrbi z najpotrebnejšim, naj se postopa z njimi na človeka vreden način, so zadele doslej le na gluha ušesa, naši vojaški oblastniki nočejo z nekako zakleto trdovratnostjo pokazati niti trohice dobre volje napram težnjam in bednemu položaju priprostega vojaka. Vojak, ki bi naj bil trden podpornik miru, je skrajno nezadovoljen, ker mu najvišja mesta odrekajo, kar mu gre že kot človeku, kaj še le kot takemu, ki mora biti pripravljen da daruje kri in življenje za domovino.

In kaj naj rečemo o delavstvu? Skoro enako kakor glede vojaštva nočejo najvišja mesta pokazati tudi napram izstradanemu in takorekoč golemu delavstvu nobene dobre volje. Ako delavec upravičeno toži in grozi s samopomočjo, mu mesto dobre volje razumevanja bednega delavskega položaja zapretijo z militarizacijo in onim nesrečnim zakonom o zaščiti države. Da v srcu zatiranega delavca ni miru, o tem se ne bo nikdo šundil.

Ako samo površno pogledamo vrste slojev in stanov v naši državi, bomo videli povsod veliko praznino, ki bi morala biti izpolnjena z mirom in bratsko ljubeznijo, a je z nevojo in sovraštvom napram najvišjim, ki nočejo navzdol pokazati prav nobene dobre volje.

V srcih jugoslovanskih državljanov ni miru in to ne po krivdi kmetskih, uradniških, vojaških in delavskih mas, ampak po zaslepljeni kratkovidnosti vlade same. Odpreti oči našim beograjskim vladarjem, da bi začeli kazati dobro voljo, je kakor kažejo vse dosežanje izkušnje naravnost nekaj čisto nemogočega. Sedaj boš pa rekel, ako je temu tako, da pri nas sploh ne bo v masah miru in niti površnega zadovoljstva, potem je pa že danes za obupati. Temu ni tako in sicer nimamo mi v rokah ključ do zloma sejalcem nemira, pač pa naši brati Hrvati.

Ko bodo prišli zastopniki hrvatskega naroda do prepričanja, da treba tudi Hrvatom napram Beogradu pokazati nekaj dobre volje in si šli po pravico v narodno skupščino, tedaj bodo tudi Srbi prisiljeni, da bodo začeli kazati dobro voljo razumevanja slovensko hrvaških pravic, teženj in zahtev.

In ravno ta zavest, da srbijanske vlade trgajo iz ljudskih mas mir in zasajajo nezadovolje, krepi v srcu slovenskega naroda prepričanje, da se mora osamosvojiti in postati gospodar na svoji zemlji.

Nas Slovence mora držati po koncu goreča želja, da se že vendar za drugi Božič omeha trdoglavost zastopnikov hrvatskega naroda, da pokažejo vsaj nekaj naklonjenosti napram Srbom in potem bo zlomljen režim samovoljnih in slepih sejalcem nemira in za tem

Občinstvo v srednji ladji se je razmaknilo. Sredi valovečih glav, sredi črnih, žalnih oblek je nastal otok.

Aleš se je stresel.

Tamle spodaj je ležala — krsta.

Z dragoceno preprogo iz rdečega žameta je bila odeta, križ se je belil na njej, neštevilni venci so jo obdajali, goreče sveče — In krog krste so stali najodličnejši zastopniki države in družbe, cerkveni dostojanstveniki v bogatih ornatih in ob vzožju krste edini sorodnik — **Šime Blaž.**

Pokopavali so njega — Aleša Blaža.

Ali je bila tista krsta kriva, ali cvetlice in sveče, ali venec visokih dostojanstvenikov, ki je obdajal krsto, kdo ve — Pa dejstvo je bilo da je prizor udaril na Aleševo dušo kakor težko, silno kladivo in zrušil v njej zadnje ostanke samopremagovanja.

Ze ves čas sem ga je dušilo in tiščalo v grlo. Mogočno grmenje orgel, veličastno petje, polna cerkev, — vse to je delovalo in vplivalo na njegovo mehko, občutljivo dušo, silno, pretresljivo. In nazadnje krsta z venci in cerkvenimi dostojanstveniki —

To je bilo preveč —

Ni mislil na nesrečni, nepremišljeni korak, ki je povzročil vso to strašno zmoto, ni mislil na to, da leži tam spodaj truplo navadnega, vsakdanjega sluga in povrh še malopridneža —

Pred njegovo dušo je stalo le eno, veliko, vse obvladujoče dejstvo —

Vse to je bilo zanj, za pisatelja Aleša Blaža.

Pisal je, kar mu je srce narekovalo, hotel je povedati, tudi drugim, kar je mislil in izkusil, on plahi, beječi, revni človek. Pole in pole belega papirja je polnil s črnimi črkami. Kaj je bilo posrebnega na tem?

bodo prišli časi, ki bodo vsaj podobni, če že ne enaki onim, v katerih smo živeli v prvem jugoslovanskem Božiču leta 1918.

Dobre volje ni na najvišjih mestih, radi tega ni miru v srcih ljudskih mas. Ključ do vsaj prisiljene dobre volje beograjskih vladarjev, pa imajo v rokah zastopniki hrvatskega naroda. Dal Bog, da bi že bil Božič 1924 nekaj mejnik glede miru v srcih naših državljanov kakor je bil Božič 1918 ognjišče navdušenja za uresničeno ustvaritev nove države.

NARODNO-GOSPODARSKITEČAJ

dne 27., 28. in 29. decembra se vrši

V **MARIBORU** v dijaškem semenišču,
V **CELJU** v vrtni dvorani pri Belem volu.

Skupna stanovanja:

v Mariboru: v dijaškem semenišču,
v Celju: v misijonski hiši pri Sv. Jožetu.

UDELEŽENCI,

ki pridete že na Štefanovo in želite skupna stanovanja, s oglasite: v Mariboru v dijaškem semenišču, v Celju pa v tajništvu Slov. ljudske stranke, hotel Beli vol. — Prinesite seboj koc in brisačo!

PREDAVANJA

se začnejo 27. decembra ob 9. uri predpoldne.

PREDAVATELJI:

dr. Korošec, dr. Hohnjec, dr. Leskovar, dr. Jeraj, dr. Capuder, poslanec Vesenjāk, poslanec Pušenjāk, dr. Ogrizek, dr. Rakun, dr. Hodžar, dr. Basaj, poslanec Kremžar, ravnatelj Mirt, dr. Kotnik, Živortnik, dr. Mirko Božič, Munda, Krajnc, Barle.

Naprava novih travnikov.

Za povzdigo živinoreje je potrebno uporabiti vse pripravne lege za travnike. Najboljši travnik se napravi iz vlažnih njiv, ki jih obsejemo s primerno mešanico trav in detelj. Stari travnik se prenovi tako, da se dobro preorje, zagnoji in očisti plevela. Nato se vsejejo poljski sadeži, zlasti okapavine in vsako leto gnoj s hlevskim gnojem. Sele čez par let se travnik na novo obseje.

Novi travniki morejo biti stalni ali začasni travniki, ki jih čez šest let zopet preorjemo v njive. Pri napravi novih travnikov, bodisi stalnih ali začasnih, je glavna stvar, da sejemo primerno zmes zlahtrnih trav in detelj.

Na travnikih nahajamo veliko množino najrazličnejših trav, ki jih razdelimo v visoke in nizke. Ako hočemo imeti gosto rušo, moramo sejati visoke in nizke trave, pomešane med seboj. Po trajnosti razdelimo trave v večletne ali trajne, dveletne ali samo enoletne trave. Vseh trav ne moremo lahko poznati. Dovolj je, ako se seznanimo vsaj s travami, ki so najbolj razširjene in nam dajejo najboljšo krmo in najbogatejše košnje.

Ena najboljših trav je gotovo visoka ali francoska pahovka (*Avena elatin*), ki je najvišja trava v naših krajih. Pozna se jo po klasju, ki je slično ovsenemu. Razložek je

In narod, tisti narod, ki ga je dosedaj dolžil sebičnosti in nezavednosti, ki ga je dolžil težkih krivic, zagrešenih na njem in na njegovih idealih, — ta narod mu je tole dajal, je tako slovesno slavil spomin njegovega imena —!

Ni se mogel več držati —

Njegove oči so begale po cerkvi, kakor bi iskale opore. Skozi rdeča in modra stekla visokega okna je zasijalo večerno solnce in posijalo na krsto. Aleševe oči so šle za žarko, pogledal je na krsto in —

Jok je pretrgal grobno tišino cerkve, glasen, nevzdržen nepritajen jok —

Aleš Blaž je jokal, da mu je stresalo telo.

Pevovodja je planil raz svojega visokega stojala.

«Molčite! — Ali ne bodete molčali!» mu je šepetal in ga grabil za ramena.

Aleš Blaž se ga otrešel.

Organist je prihitel, pevci so se zbirali naokoli.

«Kdo je pa ta človek? Kako je prišel sem gori?»

«Bog vedi —! «Kdo ste?» je spet tresel pevovodja Aleša za ramena. «Niste pevec! Kdo vam je dovolil priti na kor?»

Aleš mi je odgovoril. Pretresujoč jok, glasen, brezobziren — to je bilo vse, kar so zvedeli od plešastega, debelušastega, postaranega človeka.

«Smešnole»

«Kaj naj počnemo s njim?»

«Vse bo skazil!»

«In obredi se zač —»

«Pssst, pssst —! Gospod organist! Spodaj čakajo na vas!» je prihitel nekdo.

«Pri vseh —!»

samo ta, da je nekoliko drobnejše. Francoska pahovka raste povsod, le v premokrih legah ne uspeva. Vinsko podnebje ji najbolj ugaja. Raste hitro, se zgodaj razvije, da je pa le po dve košnji. Korenine razvije globoko v zemljo ter se vsled tega suši dobro upira. Je večletna trava in pripravna za večletne mešanice in stalne travnike. Francoska pahovka zori zgodaj in seme se rado otreša pri sušenju. Daje veliko dobre krme.

Pasja trava (*Dactylis glomerata*) je enako trajna visoka trava, ki raste najbolje na vlažni ilovnati zemlji. V dobri zemlji daje po tri košnje. Priporoča se za večletne mešanice in stalne travnike. Pasja trava daje bogate in dobre košnje.

Laška ljuljka (*Lolium italicum*) je visoka in hitro rastoča trava, ki daje v srednje težki zemlji in ob dovoljni vlagi po 3 do 4 dobre košnje. Dobra je za dve- in triletno mešanico.

Angleška ljulka (*Lolium perenne*) spada med visoke trave, se močno obraste in tvori gosto rušo, zato se jemlje za goste trate po parkih, vrtovih in drugih opleševalnih nasadih. Traja več let in se seje zategadelj za večletne mešanice. Angleška ljulka raste najbolje v ilovnati in vlažni zemlji.

Zlati oves ali zlata pahovka (*Avena flavescens*) je visoka in trpežna trava, podobna francoski pahovki, od katere se razlikuje v tem, da ima drobnejše in svetlejšje listje. Uspeva dobro v srednje težki zemlji in bolj suhih legah. Zlati oves je dober za napravo stalnih in začasnih travnikov, ker daje izvrstno krmo in dobre košnje tudi v otavi.

Travniška bilnica (*Festuca pratensis*) spada k najboljšim travam in dela gosto rušo in izvrstno seno. Uspeva najbolje v srednje težki ilovnati zemlji, ki je zadosti vlažna. V prvem času raste počasi ter se razvije še le v tretjem letu do svoje popolnosti in traja nato dalje časa.

Mačji rep ali timotejka (*Phleum pratense*) je trpežna, visoka trava, ki raste najbogatejše na vlažni in težki zemlji. Daje mnogo dobre, četudi debele krme. Mačji rep raste počasi ter se priporoča za dve- in večletne mešanice.

Lisičji rep (*Alopecurus pratensis*) je izvrstna, visoka, večletna in prav zgodnja trava, ki je primerna za najvlažnejše lege. Za lisičji rep niso suhe lege, ker ima plitve korenine.

Pasji rep ali grebenčica (*Cynosurus cristatus*) je nizka in trpežna trava ter dela gosto trato in dobro krmo. Razvija se v mladosti počasi in raste dobro v težki zemlji in vlažnih legah.

Travniška latovka (*Poa pratensis*) je nizka, trajna trava in daje dobro in zgodnjo krmo. V pretežki zemlji ne uspeva dobro ter se pozna po tankih bilkah in drobnih latovih.

Navadna latovka (*Poa trivialis*) je podobna travniški latovki. Razlikuje se od nje edino v tem, da je nekoliko višja. Raste povsod po vlažnih legah in daje samo po eno dobro košnjo.

Sopulja (*Agrostis stolonifera*) je trajna in nizka trava, ki dela gosto rušo. Sopulje je več vrst, ki se odlikujejo s tem, da napravljajo dolgo let, polno drobnih klaskov. Dobra je za vlažne in mokre lege in raste rada po njivah kot nadležni njivski plevel.

Ovčja bilnica (*Festuca ovina*) je nizka in trajna trava, ki raste povsod po pustih in suhih mestih. Kljubuje najhujši suši ter je vsled tega dobra za slabe in suhe lege. Dobra je za ovčjo pašo, ker ima kratko in debelim ščetinam podobno listje. Ovčja bilnica se priporoča za lege, kjer druga trava ne uspeva.

Organist je planil k svojemu sedežu in zagrabil za glasove. Roke in noge, oboje je bilo hkrati na delu. In vmes je nagnil glavo k enemu izmed pevcev:

«Pokličite koga, naj ga spravi s kora!»

Med pevci je zavalovelo. Nekdo je hitel po stopnicah.

Orgle in pevci so se z združenimi močmi lotili, da preglase nesrečni jok, kar se jim je končno res tudi posrečilo.

Pa tudi krepke roke so pograbile jokajočega Aleša za ramena in roke. Otrisal se jih je, pa ni šlo. Dva moška sta ga držala in ga tiščala k stopnicam in po njih navzdol. Pol stopajoč pol padajoč so prispeli v cerkev, vrata so se odprla in Aleš Blaž se je znašel s svojima spremljevalcema na svežem zraku, brez klobuka je bil — nekje ga je izgubil potoma med ruvanjem in suvanjem — in težko je sopol. Tudi spremljevalca sta težko sopol.

Globoko sta si oddahnila in z zmagoslavno se bleščečimi očmi sta ga gledala, kot bi bila kdove kako naporno delo izvršila, kar sta tudi res, in kot bi hotela storiti še več, pa se ne moreta prav odločiti.

«Kako ste prišli v cerkev? Kje imate vstopnico?»

Zmedeno je stikal Aleš po žepih.

«Menda sem jo izgubil», je dejal slabotno.

«Kako se pišete? Kdo pa ste?»

«Aleš Blaž.»

«Seveda —! Aleš Blaž, kajpak! — Zmešalo se mu jel Ali pa je pijan!»

«Pijan jel — Poberite se in glejte da ne pridete več blizu!»

Ljudje, ki so prišli gledat pogreb, so se radovedno zbirali, policaj je prišel od nekod.

(Diže prihodnjic).